

Малкото кафене в
Копенхаген

Джули Каплин

СН
СОФТИРЕС

Първа глава

– До скоро! – бързо целунах Джош по устните и двамата си разменихме заговорнически усмивки. Той ме притегли към себе си и си извоюва втора, по-дълга целувка, ръцете му се плъзнаха под палтото ми, спряха се за миг на дупето ми и се насочиха под полата.

– Сигурна ли си, че не искаш да останеш още малко?

– Не мога. Ти също ще закъснееш, а и... – погледнах през рамото му – Дан може да влезе всеки момент.

Съквртирантът му притежаваше непогрешимата способност да се появява в най-неподходящия момент, досущ като лабрадор, надушил храна. Моята съквртирантка, Кони, е много по-дипломатична; всъщност тя има съвършени социални умения.

Джош ме пусна и взе купата си със зърнена закуска, облегна се на кухненския плот и нехайно започна да похапва, сякаш разполагаше с цялото време на света.

– Е, до скоро – намигна ми той.

Грабнах лаптопа си, затворих входната врата на неговия апартамент, който беше далеч по-хубав от моя, и забързах по улицата към спирката на метрото, прехвърляйки в главата си списъка със задачи за деня.

В Лондон, ако си пропуснеш спирката на метрото, това е знак. Не знам за какво точно, но след две години безпроблемно пътуване до работа, макар и в потна, задушна атмосфера, в претъпкани мотриси и с редовното чувство на неудовлетвореност заради закъсненията и аварията, аз си пропуснах спирката. За първи път. Този пропуск си заслужаваше да се

отбележи. В Лондон трябва да си нашрек през цялото време. Проверяваш имейли, телефонни съобщения, клюките в социалните медии – просто няма край. Пропуснах спирката си, защото бях прекалено погълната от мисълта „Какви абсолютни простотии“, докато надзъртах над нечие рамо, зачитайки се в статия за поредната лайфстайл мания. *Хюга*. Съквартирантката ми Кони бе дуднала за това предишната вечер и ми тикаше в лицето някаква книга, след което запали свещи навсякъде в отчаян опит да направи мърлявия ни апартамент по-уютен. Според мен обаче няколко свещи никога нямаше да компенсират ужасния вкус на хазяина ни и преди да се усетя, вратите на метрото се затваряха на „Оксфорд Съркъс“.

Наложи се да сляза на следващата спирка и да се върна обратно, но въпреки това не закъснях, просто пристигнах малко по-късно от обикновено. Винаги отивам на работа много рано. Демонстрирам отговорността си. Колко сериозно се отнасям към задълженията си. Не че се опитвам да печеля точки за добро поведение; е, добре де, може би само малко. Просто нямах търпение да стигна там. О, божичко, знам как звучи това: все едно съм някаква ревностна, амбициозна натегачка. А изобщо не е така. Обичам работата си като мениджър „Връзки с клиенти“. Работя за една от най-големите рекламни агенции в Лондон. Казвам, че обичам работата си, и наистина е така... през повечето време. Бих могла да мина и без офисните интриги и маневрите за издействане на повишение, а и заплатата можеше да е много по-добра. Но се надявах, че това скоро ще се промени; отдавна не бях получавала повишение. Тогава щях да изкарвам малко повече и щях да имам възможността да се преместя някъде, където по стената на дневната не расте двайсет и пет сантиметров мохикански гребен от синя плесен.

Като изключим фиаското с метрото, имах време да си подсладя деня с едно карамелено лате. Едва когато бях на опашката, видях съобщение от шефката ми Мегън, която ме питаше дали бих могла тази сутрин първо да се отбия при нея.

С усмивка на лице прибрах телефона в чантата си. Нямаше да имам време да я видя, преди да отида в заседателната зала, където два пъти месечно, през петък, всичките петдесет и пет души от агенцията се срещахме за редовния брифинг на

персонала, на който се съобщаваха новите сделки и принципно важните новини – като повишенията. Имах пределно ясна представа защо иска да разговаряме. От доста време чаках този ден. Преди две седмици, след поредната добре изпълнена задача и чудесната оценка от началството, *о, да, справи се отлично*, представих кандидатурата си за свободната длъжност на главен мениджър в отдела за връзки с клиенти и бях доста – макар и не прекалено – уверена, че тя бе приета много добре. Мегън ми бе намекнала, че скоро може да има добри новини.

Въпреки че исках да сложа край на несигурността и да взема на бегом стълбите до третия етаж, затраках нагоре напълно благоприлично и професионално с малки, елегантни крачки, както подобаваше на костюма ми с плътно прилепнала черна пола, за който Кони упорито настояваше, че е в стил „Хилъри Клинтън на погребение“.

Седнах на един от ергономичните столове, чиято линия стойката ми категорично отказваше да следва. Предполагаше се, че лимоненозелените пластмасови вълнообразни форми карат човек да седи правилно, но гърбът ми показваше съвсем ясно, че е повече от доволен да седи неправилно.

Докато се мъчех да се настаня удобно, огледах бавно пълнещата се с хора стая. Сега атмосферата в наскоро освежената заседателна зала беше ала Майката Земя, за което особено допринасяше една цяла стена от зелени растения, заемаща площ от около три квадратни метра. Не бях убедена, че не гъмжи от разнообразни буболечки и всевъзможни чудовища. Предполагаше се, че стената е вдъхновяваща и практична – очевидно произвеждаше свеж кислород (има ли такова нещо като остарял кислород?), който стимулира креативността. Имаше и малък закрит дзен водопад, за да се насърчават спокойни и дълбоки мисли, макар лично аз да установих, че когато постоянно ми се пишка, не мога да мисля за нищо друго.

Въпреки претенциозната заседателна зала всеки път, когато се намирах тук, се наслаждавах на гледката. Бях успяла. Работех в „Машин Ейджънси“ – една от най-големите рекламни компании в Лондон. Петгодишният ми професионален план вървеше добре. Хич не беше зле за едно момиче от Хемъл Хемпстед, за който се твърди, че е най-грозният град в

Обединеното кралство. И днес щях да направя още една крачка напред.

Главният директор взе думата и две секунди по-късно Джош се шумугна през вратата. Само след миг се настани на един стол на предния ред, а погледите ни се срещнаха съвсем за кратко, докато минаваше покрай мен. Не му бях запазила място до себе си, пък и той не го очакваше. Бяхме се разбрали, че никой в службата не трябва да знае, че Джош Делани и Кейт Синклер се срещат, особено след като работехме в един и същи екип в потребителския отдел на агенцията.

Ед, главният директор, щеше да ни информира за редица нови събития и аз седях и тръпнех нетърпеливо.

– И бих искал да направя съобщение относно най-скорошното ни повишение.

Изпънах се леко, без да кръстосвам крака, и се опитах да си придам скромното, но достолепно изражение на човек, напълно заслужил това признание. Ето, случваше се.

– Бих искал всички да поздравим Джош Делани за повишението му като старши мениджър в отдел „Връзки с клиенти“.

* * *

– Кейт. – Шефката ми се обърна към мен с рязък тон и аз вдигнах глава. Тя както обикновено изглеждаше безупречно с гъстата си кестенява коса на вълни, с леко женствена, но не прекалено кокетна прическа, дизайнерска рокля, която очертаваше фигурата ѝ, без да разкрива твърде много, обувки на висок ток – истински трепач и доста страшничка. – Може ли да поговоря с теб?

Кимнах, без да отговоря, защото изведнъж бях изгубила доверие в гласа си. Забелязах нотка на съчувствие в погледа ѝ.

Последвах я в кабинета ѝ и когато тя ми кимна, затворих вратата след себе си, после се отпуснах внимателно на тъмносивия ретро диван, който винаги изглеждаше по-примамливо удобен, отколкото бе всъщност.

– Искях да поговоря с теб преди срещата тази сутрин. Обикновено си тук.

Свих рамене.

Малкото кафене В Копенхаген

– Имаше повреда в метрото.

Нямаше начин да ѝ призная, че съм пропуснала спирката си. Аз не правех такива неща.

Тя скръсти ръце и закричи из стаята.

– Съжалявам, че трябваше да го научиш така. Знам, че искаше това повишение, но... като си направи равносметка, бордът прецени, че ти е нужен малко повече опит. Повече тежест.

Кимнах. Съгласявах се. Госпожица „Шефката ми винаги е права“, по дяволите. Тежест? Какви бяха тия прос... За какво говореше?

– И... – Начервените ѝ устни се извиха надолу в леко отвращение – все още си прекалено млада.

Бях на абсолютно същата възраст като Джош. Знаех за какво става дума.

– Искали са мъж.

Тя не отговори веднага. Приех мълчанието ѝ като потвърждение.

– Бяха много впечатлени от идеите на Джош относно марката за грижа за кожата. Мисля, че това наклони везните в негова полза. Той притежава креативност и... тази тежест.

Кимнах отново, чувствайки се като пълен кретен. Креативен, как ли пък не. Просто е адски умел да представя моите идеи като негови.

Вътрешно все още бях толкова бясна, че всеки момент щях да се пръсна. Щях да експлодирам като атомна бомба. По време на срещата продължих безучастно да отпивам от абсурдно скъпата си нелепа напитка, като съжалявах, че бях купила сканпано нещо. Най-много обаче съжалявах, че не бях репетирала изражението си на номинирана за „Оскар“, но благородно загубила актриса – онзи съвсем, съвсем леко разочарован поглед, който те обикновено докарват. Две неща забиха отровните си жила в сърцето ми – първо, той дори не беше споменал, че изобщо ще се бори за това повишение, и второ, „находчивата му идея относно мобилно приложение за нова кампания за грижа за кожата“ съвсем случайно бе моя.

– Кейт, ние те ценим много високо и съм сигурна, че след още няколко месеца можем да преразгледаме нещата.

Вдигнах брадичка и кимнах, но дори тя виждаше лекото пот-реперване на устните ми. Макар вероятно да не подозираше, че когато погледнах към острите токове на моите убийствени черни обувки, купени специално за предстоящото повишение, си представях как те съвсем скоро се забиват в меките и нежни задни части на една конкретна персона.

Тя въздъхна и разбърка някакви документи на бюрото си.

– Има нещо... току-що изникна. Предполагам, че можеш да хвърлиш едно око. Нямаше да се занимаваме, но... няма какво толкова да загубиш, ако решиш да опиташ.

Не беше точно най-окуражителната мотивация, но все пак беше подхвърлена сламка.

Наклоних глава, симулирайки интерес, като същевременно се опитвах да прикрия възмущението и разочарованието си.

– Ларс Вила се свърза с нас.

– Така ли? – намръщих се аз. Преди три месеца датският предприемач Ларс Вила бе докарал всички лондонски агенции до лудост. Бяха заприличали на маниакални влюбени фенки, които отчаяно се опитват да се доберат до неговия бизнес.

– След като назначи... – тя назова най-големия ни конкурент – той се отказа от тях и все още търси подходящата рекламна кампания, с която да отвори новия си датски универсален магазин. Не е харесал никоя от техните идеи. Иска нов, свеж подход. Това може да е чудесна възможност да се докажеш.

– Но? – попитах аз, усещайки нейната несигурност.

– Иска презентацията да бъде вдругиден.

– След два дни?

Тя се майтапеше. Но не – беше дяволски сериозна. Обикновено отделяхме седмици за подготовката на такива презентации и в тях се включваха всякакви шарени, танцуващи и пеещи слайдове на PowerPoint, лъскави картинки и множество пазарни проучвания.

– Той лети за Дания по обяд и иска да се отбие тук преди полета си. Щях да му се обадя и да му кажа, че не можем да направим нищо...

– Ще го направя.

Мамка му, ще натрия носовете на Джош Делани и на шефовете на агенцията.

– Сигурна ли си?

– Да.

Да, бях си изгубила разсъдка от гняв, но никой нямаше да каже, че не съм опитала.

– Никой не очаква да спечелиш договора, разбира се, но ще изглежда добре, че не сме му отказали. Ще получиш червена точка заради готовността си да пробваш. Вероятността за успех не е голяма, но нека видят, че сме опитали.

– Какво трябва да знам? – изпънах рамене. Нямаше какво да загубя, можех само да спечеля.

Мегън ми подаде един бял лист хартия. Погледнах го, после го обърнах от другата страна. Къде бяха документите, които обикновено получавахме? Страници със статистически данни и готини шрифтове, заглавия и подзаглавия за етиката, стойностите, пазарния фон и прозренията на главния директор?

ЙЕМ

Да пренесем духа на хюга

в Обединеното кралство на Мерилебоун Хай Стрийт

– Само това ли е?

Взирах се невярващо в семплия шрифт, който минаваше през целия бял лист като следи в снега. Това ли беше моята *голяма възможност*? Сигурно се шегуваше. Беше все едно да ти дадат чифт ножички за нокти и да поискат да подготвиш терена на стадион „Уембли“ за финала на ФА Къп. Кариерата ми и възможността да покажа на Джош Делани, че отново съм в играта, се свеждаше до *това*?